

— Тъй ли имъ каза? — попита Тодоръ. Той изглеждаше съвсемъ очуденъ. — Тъй ли имъ каза?

— Тъй имъ казахъ.

— Ама ти ли ги прати у насъ?

— Ехъ, драгинко Тодоре, че нали туй ти разправямъ.

— И Пана си сънувала, а?

Все тъй замисленъ, вглъбенъ въ себе си, Тодоръ стана, като си повтаряше: „Ти си ги пратила... ти си пратила джандаритъ... Господъ те научилъ, та си ги пратила“. Той отиде въ одаята, позабави се, и следъ малко се върна, като държеше снопъ банкноти. Не само ржцетъ му, а цѣлъ треперѣше като отъ треска.

— На, вземи тѣзъ пари, — каза той и подаде паритъ на Гина. — Нали вчера ми искаше да си купите конь, вземи ги. Мене ме обра онзи хайдукъ, Лянката, всичко ми взе. Ама ти ги вземи тѣзъ пари... свърши си работа. Вземи ги...

Гина държеше паритъ, смаяна. А Тодоръ седна пакъ на мѣстото си, дето седѣше порано, улови се съ дѣсната ржка за лѣвото рамо — тамъ най-много го болѣше, позамисли се и нисичко, като на себе си, каза:

— Бѣше. Свършено. Платено!

— Какво свършено, какво платено, — каза Гина, като все държеше паритъ въ ржцетъ си.